

ALEXIS MARÍ

«Si Bonig sap comptar,
que no compte
amb nosaltres»

Alexis Marí ha substituït Carolina Punset com a síndic de Ciutadans a les Corts valencianes. Canvia la persona però no la relació amable amb l'esquerra i molt tensa amb el PPCV, una formació que considera "rància" i "anquilosada". A la presidenta dels populars, Isabel Bonig, Marí li recomana que "busque un altre nòvio, perquè amb nosaltres, no ballarà".

Entrevista de Víctor Maceda
Fotografies de Miguel Lorenzo

“**F**es-me la foto a qualsevol escó, excepte al d'Isabel Bonig”, diu Alexis Marí al fotògraf. La relació entre el síndic de Ciutadans i la del PPCV és dolenta. Marí pronostica que als populars encara els queda molt per veure la llum, i com a exemple, mostra el túnel estretet i llarguïssim que hi ha sota les runes romanes de la planta baixa de les Corts.

—**Vostè ha militat al PPCV, UPyD i Ciutadans. Quines diferències hi veu?**

—Al PP vaig estar molt poc de temps, no més de dos anys. Vaig marxar de seguida que va començar la guerra interna entre zaplanistes i campistes. Ja es veia clar cap a on anava tot allò... Quan va aparèixer Rosa Díez, vaig sentir-me molt atret

pel seu discurs i pel manifest fundacional d'UPyD, i vaig decidir afiliar-m'hi. En aquell moment vaig iniciar el meu periple polític. Partits regeneracionistes com UPyD o Ciutadans no tenen res a veure amb el PP.

—**La relació amb la direcció estatal és molt diferent en cada cas?**

—Òbviament, amb la direcció estatal del PP no vaig tenir cap relació. Com a coordinador territorial d'UPyD, mantenia una sintonia bona amb algunes persones i no tan bona amb unes altres. A Ciutadans és distint: era un partit d'àmbit català que s'ha expandit amb persones del carrer, normals, la major part de les quals mai no havia fet política. La interlocució és bastant més senzilla, cosa que em sembla molt positiva.

—**El 5 d'abril va votar-se al Congrés l'acceptació a tràmit de la reforma estatutària valenciana i els diputats de Ciutadans van ser els únics que no van votar favorablement, sinó que van optar per l'abstenció. Els dirigents valencians hi tenen prou influència?**

—El discurs en clau valenciana no ha d'estar renyit amb el discurs global de Ciutadans. Si es tracta de fer un discurs regionalista o nacionalista, no ens hi trobaran. Som un partit nacional que defensa el mateix a Guardamar del Segura, la Corunya o Terrassa. Això de vegades ens penalitza electoralment, com al País Basc o Navarra, on defensem l'eliminació del *cupo*, però hem de ser valents.

—**La vostra antecessora, Carolina Punset, assegurava que era un “vers**

sonalment. Embastar-lo costa al principi, però a poc a poc la cosa va més bé.

—La setmana passada es va reunir amb el president de la Generalitat Valenciana, Ximo Puig. Quines sensacions va extreure'n?

—Una sensació agradable. Mantinc una bona relació personal amb el president, és un home de tracte molt afable. Vam parlar de les qüestions que afecten els ciutadans de la Comunitat Valenciana —educació, sanitat, turisme, ocupació...—, així com de la situació dels partits i dels acords que s'han produït a Madrid. Valore molt la capacitat de diàleg del president Puig, la seua capacitat d'arribar a acords, o si més no, de buscar punts de trobada. Amb tot, vaig comunicar-li la meua preocupació per la manca de gestió, esperava que aquesta seria una legislatura més de gestió que no política.

—Quines mancances de gestió destacaria vostè, especialment?

—Si els demanàrem als valencians en què ha canviat la situació social, econòmica i política des que tenim un nou Govern, potser contestarien que hi ha més discurs polític i més voluntat d'arribar a acords, però no hi ha més llocs de treball, ni més ni millors col·legis, ni una sanitat més bona, ni hem reconduït el turisme...

—El 17 de març, en Falles, Puig ja havia rebut Albert Rivera al Palau. El president estatal de Ciutadans va prendre consciència de la justícia de les reivindicacions valencianes?

—La relació de Ximo Puig amb Albert és excel·lent. M'ho han traslladat tots dos. L'altre dia, al Congrés [amb motiu del debat sobre l'Estatut valencià], Albert va mostrar una predisposició clara i manifesta de trobar-se amb el president. Van dialogar de manera breu perquè el ple era molt dens i havia de seguir-lo, però aquest diàleg em sembla molt interessant: el president li explica a Albert la seua visió sobre les necessitats dels valencians, i el president del nostre partit li explica a Puig què volem per a la Comunitat Valenciana. Estic convençut que aquest diàleg es mantindrà en el futur.

solt" dins de Ciutadans. Amb Alexis Marí tot torna a la normalitat?

—Si *punsetisme* volia dir ser un vers solt, jo em reivindicque com a vers solt. Les persones no som robots, i en aquest sentit, el discurs fresc i l'espontaneïtat de Carolina —allò de dir el que penses sense pensar el que dius— és bona. Fer política sense dogmatisme és molt positiu.

—Al grup parlamentari de Ciutadans a les Corts valencianes hi ha dos sectors enfrontats des de l'inici de la legislatura. Hi posaran remei?

—[*Silenci.*] Hi ha més contacte, perquè ens coneixem més i millor, hi ha més diàleg... I espere que d'ací a un any encara tinguem una comunicació més fluida. Som un grup jove d'un partit molt jove, alguns ni tan sols no ens coneixíem per-

—Curiosament, però, Rivera afirma després que l'Estat es col·lapsaria, si eixugara el deute històric valencià...

—No va dir exactament això. Va dir que l'Estat no podia assumir el deute històric de totes les comunitats autònomes que es queixen per un sistema de finançament que —certament— ha estat injust, perquè en aquest cas, entraria en fallida. Cal distingir allò que de debò és urgent i necessari.

—Cosa que no és fàcil.

—És clar que no! Per això hem de filar prim. El president Puig també s'ha mostrat crític en alguna ocasió amb el *cupo* basc. No pot ser que el País Basc reba sis vegades més diners que la Comunitat Valenciana en concepte de sanitat. És incongruent. La singularitat no està renyida amb la igualtat. Es poden reconèixer determinats fets singulars, però tots els espanyols han de tenir els mateixos drets i els mateixos deures.

—Quines inversions haurien de prevaldre, per tant? Què haurien de perdre els uns perquè guanyaren els altres?

—Cal aplicar un principi bàsic: el de la lleialtat institucional. Qualsevol infraestructura hauria de complir uns requisits d'eficiència, eficàcia i necessitat. És que ací hem obert aeroports sense avions mentre molts xiquets estaven en barracots! Cal ser objectius i analitzar quines són les autèntiques prioritats.

—No és tan senzill.

—I tant que no, però em negue a pensar que la política continuarà igual, els pròxims anys. S'han d'acabar les negociacions bilaterals, sobretot quan saps que el veí del costat està pitjor que no tu.

—El discurs de Ciutadans crític amb la immersió lingüística no grinyola en una societat com la valenciana, on el castellà és clarament predominant?

—Els xiquets han d'educar-se en tres idiomes: el valencià, el castellà i l'anglès. No hi veig problema! Fa poc vaig veure un informe d'Adesco segons el qual el 45% dels llocs de treball exigeixen el domini de l'anglès. Els nostres joves ja no sols han de competir a València, Alacant o Tarragona, sinó a Estrasburg, Lió i Hong Kong, a →

«Hem trencat qualsevol pacte directe amb el PP a la Diputació d'Alacant. Estarem molt atents a tot el que passa allà. No descarte la moció de censura, en absolut»

→ nivell mundial. Insistir en la immersió lingüística, en l'idioma que siga, és una errada.

—**La immersió ens retorna a l'aldea?**

—[Riu.] Carolina només va dir que la immersió en un sol idioma és un retrocés, anar cap enrere... Però va afegir que calia tenir cura del valencià com a patrimoni cultural que és. De fet, li diré que jo, amb ella, tot sovint parle en valencià.

—**És com Aznar, quan va afirmar que parlava català en la intimitat!**

—Jo el parle amb ella, amb els amics, a la falla...

—**A les Corts, mai no el fa servir.**

—És que depèn del lloc... Però li he de dir que ella també el parla, encara que en ocasions diu alguna espardenyada i jo l'he de corregir.

—**Quina llàstima que vostè i ella no hagen intervingut mai a les Corts en la llengua que l'Estatut reconeix com a "pròpia". En tot cas, per a vostè català i valencià són la mateixa llengua?**

—Això ho hauran de decidir els tècnics que avaluen les llengües. Però si vostè compara com parla un locutor de TV3 amb la manera com parla la meua àvia de Guardamar del Segura, de segur que vostè sabria diferenciar d'on és cadascú.

—**Lògicament que sí. Com si escolte parlar un madrileny i un andalusí...**

—Vull dir que hi ha paraules que allà és diuen i ací no. Carolina Punset diu "noi", i jo dic "xiquet". No entraré a dir si l'origen de la llengua és el mateix. No m'interessa! Hem de protegir els idiomes com a bé cultural que són, per comptes de fer-los servir com a armes llançables, i encara menys a l'esfera política.

—**Tornem al Govern valencià. Del 0 a 10, quina nota li posaria?**

—Globalment, un 4. Veient d'on veníem, era molt fàcil aprovar i no aproven. Podrien haver obtingut un notable.

—**Molts dies han votat plegats amb el tripartit que li dona suport.**

—Sí, no tenim problema. Hem votat més amb el tripartit que no en contra. Si les propostes ens continuen semblant òptimes, ho continuarem fent. L'altre dia

m'ho recriminava un diputat del PP, a qui li vaig contestar: "Prepareu-vos les coses més i millor, i oferiu a la ciutadania coses que siguen vàlides". En tot cas, he seguit l'activitat de les Corts els últims tres anys i ara s'aproven moltes més coses per unanimitat que no abans. No sols és mèrit del president Puig, sinó de tots els partits.

—**Vostè se sent més a prop de l'esquerra que no la dreta, a les Corts?**

—En temes de medi ambient, serveis socials o urbanisme -fixe's vostè que Carolina Punset va defensar una proposta en aquest sentit de la mà d'Antonio Montiel, el síndic de Podem- ens sentim molt còmodes amb l'esquerra. El PP està massa centrat en la seua disputa interna.

—**La Generalitat s'ha oxigenat. No caldria oxigenar també la Diputació d'Alacant, un niu de corrupció els últims anys? L'únic diputat de Ciutadans és qui decanta la balança.**

—Vam arribar-hi a un acord d'institució perquè la institució continuara funcionant, però nosaltres ja hem dit que apostem per la supressió de les diputacions. Al president Puig vaig dir-li també que hem d'anar buidant-les de continguts

en favor de les conselleries i de les mancomunitats de municipis. Jo rebutge el discurs de la por del PP. Cal dir-li al ciutadà de quines coses podem prescindir.

—**És factible un canvi de color polític a la Diputació alacantina, on els populars governen des del 1995?**

—I tant que sí. L'opció de la moció de censura és a la taula. [Somriu.] Dependrà de com evolucionen els esdeveniments...

—**Somriu molt, com si sabera alguna cosa però no la poguera dir...**

—De moment hem trencat qualsevol tipus de pacte directe amb el PP a la Diputació, i el nostre diputat, Fernando Sepulcre, ha deixat clar que treballarà en favor dels alacantins, independentment de qui signe cada proposta. Estarem molt atents a tot el que passa allà.

—**No descarta la moció de censura.**

—No, no la descarte, en absolut.

—**Bonig ha dit que el PPCV recupearà la Generalitat "l'any 2019 o abans", i fa l'efecten que compten amb vostès per retornar al poder.**

—Si Bonig sap comptar, que no compte amb nosaltres. Li ho he dit per activa i per passiva. He mantingut una relació cordial amb ella, però ja van unes quantes vegades en què a les Corts ha parlat no sols en nom del PP, sinó també en el de Ciutadans. Va molt errada. Que busque un altre nòvio, perquè amb nosaltres no ballarà.

—**Si sumen majoria absoluta, s'entendran. Vostè ho sap.**

—No, no, no, no, no! En campanya ja vam ser molt clars: volíem un canvi de govern, l'ambient de la Generalitat era irrespirable, infumable, pestilent... Li vam allargar la mà al senyor Puig a canvi de cap butaca. Només demanàvem que Compromís no participara del Govern.

—**O siga, que Bonig no faça la suma.**

—No. Si vol, duga'm un notari i ho signaré al davant seu. És que parlen amb la possessió de la veritat, amb dogmatisme... És una formació rànica, molt anquilosada. El PP té alguns diputats bons, però com a partit, no s'ha regenerat. És molt difícil trobar-hi punts d'acord. I sobre corrupció, millor no parlar-ne.